

ת"פ 7414/09/20 - מדינת ישראל נגד יריב בוהדנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 7414-09-20 מדינת ישראל נ' בוהדנה

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רועי חמדני ודפנה חייקין

נגד

יריב בוהדנה

הנאשם:

ע"י ב"כ עו"ד אהוד בן יהודה

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") והיזק לרכוש במזיד - לפי סעיף 452 לחוק.

מדובר באירוע שהתפתח במהלך צילום פרק בתכנית הטלוויזיה "יצאת צדיק" (להלן: "**התכנית**"). לאחר שהנאשם מסר הצעת מחיר לשחקנית התכנית בדירה אליה נקרא לתקן, כביכול, מכשיר חשמלי, יצאו לעברו אנשי צוות התכנית ובהם המנחה חיים אתגר (להלן: "**אתגר**"). הנאשם פתח בריצה ואתגר רץ אחריו, תוך הפניית שאלות לעברו, עד שנעצרו במגרש חניה של בנין מגורים. בשלב זה, חבט הנאשם במכשיר טלפון אותו החזיק אתגר למול פניו, כך שהמכשיר נפל ונגרמה לו שריטה. בתגובה, חבק אתגר את הנאשם מאחור תוך ריתוק ידי הנאשם לצידיו גופו, הנחת ראשו על שכמות הנאשם ואמירה כי ירגע. לאחר מספר שניות שחרר אתגר את אחיזתו. הנאשם נעמד מולו והיכה באתגר מכת אגרוף לראשו, שתי מכות נוספות בפניו, ואף בעט ברגלו. בהתאם להכרעת הדין, המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר כי נגרמו לאתגר חבלות כתוצאה מתקיפה זו, כפי שיוחס לנאשם בכתב האישום.

נסיבות האירוע פורטו בהרחבה בהכרעת הדין.

תמצית טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לנסיבות האירוע ולערכים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, הם השמירה על גופו של אדם ורכושו. לאחר שתחילה טענה למתחם ענישה מחמיר, תיקנה ב"כ המאשימה את טיעוניה, וביקשה לקבוע מתחם ענישה הנע בין חמישה לעשרה חודשי מאסר בפועל. לטענתה, יש לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שלא קיבל אחריות וכן את הרשעתו הקודמת בגין עבירות מרמה. לפיכך, עתרה למקם אותו בשליש האמצעי של המתחם ולהטיל עליו מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. ב"כ המאשימה צירפה פסיקה לביסוס טיעוניה.

3. ב"כ הנאשם טען כי עתירת המאשימה אינה מידתית ומתעלמת לחלוטין מנסיבות המקרה. לטענתו, יש לתת

משקל לכך שאתגר הוא שנקט ראשון באלימות פיזית, ללא כל הצדקה, והמאשימה בחרה שלא להעמידו לדין באופן לא שוויוני בשל מעמדו. בנוסף, ביקש לתת משקל למרדף של אתגר אחר הנאשם, כשהנאשם ביקש רק לברוח מפניו באופן בו האירוע למעשה נכפה עליו. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כנגד אתגר, כי פעל בדרך שאינה עיתונאית ופגעה בפרטיותו של הנאשם. בנסיבות כוללות אלה, עתר למקם את הנאשם מתחת למתחם הענישה, וצירף את הנחית חטיבת התביעות לגבי כך שמתחם הענישה בעבירת תקיפה סתם מתחיל במאסר מותנה ועד לחצי שנת מאסר. לגישת ב"כ הנאשם, מתחם הענישה מתחיל בקנס או של"צ או התחייבות, עובר במאסר מותנה ובמקרים מיוחדים מתחיל ביותר מכך. לגבי טענת המאשימה בדבר חוסר לקיחת אחריות על ידי הנאשם, טען בא כוחו כי הנאשם זוכה מגרימת חבלה וכן כי היתה חשיבות בניהול ההליך לשם חשיפת בית המשפט לנסיבות המקרה. ב"כ הנאשם הוסיף כי נגרם לנאשם עינוי דין רב בדרך של פרסומים שליליים לאורך הזמן, וביקש להטיל עליו מאסר מותנה וקנס סימלי.

4. הנאשם בעצמו טען כי אינו אדם אלים, וכי הוא מצטער על המקרה. לדבריו, לא רצה במגע עם אתגר, ולאחר שאתגר תקף אותו הם דחפו האחד את השני והנאשם ברח. בנוסף, טען כי אתגר למעשה "חיפש" את המגע איתו ותקף אותו, אך בעתיד ימנע מלהגיב גם אם יותקף.

דין והכרעה

5. אלימות כלפי אדם אחר מהווה פגיעה בזכות כל אדם לשלמות גופו ולביטחונו האישי.

פעולה בדרך אלימה כלפי הזולת הפכה לתופעה חברתית נרחבת, ולבתי המשפט תפקיד בהפחתת האלימות (ראו: ע"פ 1892/15 **אימאן אבו מדיעם נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (31.5.2015)).

בעת בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים, יש לתת משקל משמעותי לנסיבות ביצוע העבירה, במיוחד כשמדובר בעבירת אלימות לה מנעד נסיבות רחב ביותר (ראו: סעיף 40ג'(א), 40 ט' לחוק; ע"פ 1323/13 **רן חסן נ' מדינת ישראל**, פסקאות 8-9 (5.6.2013); ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזי נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 (15.1.2014)). כך, אף הנחיית חטיבת התביעות שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם מבקשת להתוות את מדיניות עתירת המאשימה לעונש, אולם מדגישה כי יש לפעול בכל מקרה ומקרה בהתאם לנסיבותיו.

בחינת נסיבות המקרה הנדון מעלה כי מדובר בנסיבות מיוחדות, כפי שצינה ב"כ המאשימה, אולם יש לשקול את ייחודיות הנסיבות לקולה ולא לחומרה. בהתחשב בטיעוני ב"כ המאשימה אציין כבר בשלב זה, כי לאור כתב האישום אשר ייחס לנאשם עבירת אלימות בלבד, לא התקבלה כל הכרעה או אף התייחסות לגבי ביצוע עבירת מרמה כלשהי מצד הנאשם במסגרת התכנית. אמנם, אתגר והנאשם העידו לגבי טענה בדבר התנהלות בעייתית בעת מתן שירותים על ידי הנאשם, אולם הדבר לא התגבש לכלל ראיות שהוצגו במסגרת הליך זה. לפיכך, יש לבחון את נסיבות המקרה בהתאם לממצאים העובדתיים שנקבעו בהכרעת הדין בלבד.

בתחילת האירוע, כאשר הנאשם הבחין באנשי צוות התכנית, הוא ביקש שלא להגיב לשאלותיו של אתגר, ביקש ש"יעזבו אותו" ועזב את המקום בעצמו. כאשר אתגר צעד אחריו, תוך שהמשיך לשאול אותו שאלות, פתח הנאשם בריצה. למעשה, הנאשם ביקש במעשיו לנתק כל מגע אך אתגר רדף אחריו. בהתאם לראיות שהוצגו והממצאים שנקבעו,

אתגר התעקש, בשל אופי התכנית, לקבל מענה מהנאשם על אף שהנאשם דחה זאת. לאחר פרק ריצה מסוים, נעצרו הנאשם ואתגר במגרש חניה של בנין מגורים. גם בשלב זה, אתגר המשיך בדרישתו מהנאשם לקבל מענה לשאלותיו תוך כדי הנפת מכשיר טלפון למול פניו על מנת לצלמו. כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשם גרם לנזק למכשיר הטלפון, על מנת למנוע את צילומו על ידי אתגר. בשלב זה, נקט אתגר בפעולה פיזית כלפי הנאשם בכך שהחליט לחבוק אותו מאחור, באופן שריתק את ידי הנאשם לצדי גופו, בהתאם לפעולה אותה הכיר מאומניות לחימה בהן התנסה במשך שנים. רק בתגובה לפעולה זו, תקף הנאשם את אתגר. לפיכך, מדובר בפרק זמן של מספר דקות במהלכן הנאשם עשה כל שביכולתו על מנת לנתק מגע מאתגר, אולם אתגר לא הניח לו לעשות כן. זאת ועוד: מבלי לקבוע מסמרות, ספק אם היה מקום לפעולה בה נקט אתגר לאחר שהנאשם חבט במכשיר הטלפון אותו אחז אתגר למול פניו. כפי שנקבע בהכרעת הדין, לנאשם לא עומדת טענת הגנה עצמית בשל אותה חביקה, ואולם יש לתת משקל לכך שהתקיפה בוצעה רק לאחר שאתגר חבק את הנאשם מאחור. מכלול נסיבות האירוע מקים קרבה מסוימת לסייג ההגנה העצמית.

בנוסף, ניתן בהחלט לקבוע שאין מדובר בתקיפה מתוכננת אלא בתקיפה ספונטנית אשר התרחשה בהמשך להפעלת כח כנגדו. מכלול נסיבות אלה מעיד על פגיעה נמוכה בערכים המוגנים.

לעומת זאת, יש לתת משקל לכך שהאלימות בה נקט הנאשם אינה מבוטלת, אינה נקודתית, ואף בעלת פוטנציאל לגרימת נזק: הנאשם לא הסתפק בהדיפת אתגר בכתפו או בחבטה אחת או שתיים, אלא היכה במכת אגרוף לראשו, הוסיף שתי מכות נוספות לפניו וסיים בבעיטה לרגלו.

6. רמת הענישה לגבי עבירות תקיפה סתם משתנה בהתאם לנסיבות המקרה ולנסיבותיו של מבצע העבירה, אולם מתחשבת בכך שמדובר בעבירה המצויה ברף נמוך ביחס למגוון עבירות האלימות וכן כי העונש המרבי לצידה עומד על שנתיים מאסר בלבד. כך, עיקר הענישה הנוהגת בעבירות תקיפה סתם היא מאסר מותנה (רע"פ 3894/18 **קפלן בוריס נ' מדינת ישראל** (13.6.2018); רע"פ 1529/18 **חי לבני נ' מדינת ישראל** (10.6.2018); רע"פ 5555/17 **עופר כהן נ' מדינת ישראל** (22.10.2017); רע"פ 4747/17 **אהרון צדיק נ' מדינת ישראל** (21.6.2017)). לצד זאת, בנסיבות מסוימות ניתן להצביע אף על ענישה של מאסר בעבודות שרות (ראו את הפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה). יש לציין כי מדיניות הענישה מהווה אך את אחד השיקולים המבססים את מתחם העונש ההולם (ע"פ 322/16 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (9.10.2016)).

בהתחשב באופי האלימות בה נקט הנאשם, יתכן בהחלט כי הרף הנמוך של מתחם הענישה היה נקבע על תקופה קצרה של מאסר בעבודות שרות, אולם לאור הנסיבות המקלות שפורטו לעיל יש לקבוע את הרף התחתון על מאסר מותנה בלבד.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, תוך מתן דגש על נסיבות המקרה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לצד פיצוי וקנס ועד למאסר למשך עשרה חודשים.

העונש המתאים

7. הנאשם כפר במיוחס לו, נתון שאין לזקוף לחובתו אולם הנאשם אינו יכול לזקוף לזכותו קבלת אחריות על מעשיו וחרטה. הנאשם כפר בעצם ביצוע המעשה ולא הסתפק בהודאה בעובדות ובטענה של הגנה עצמית. אף לאחר

הכרעת הדין, הנאשם לא הביע צער או חרטה על מעשה מסוים בו נקט אלא על השתלשלות העניינים, תוך שחזר על כך שלא תקף את אתגר. איני מוצא לקבל את הקשר שביקשה ב"כ המאשימה לבצע בין הרשעתו הקודמת של הנאשם בגין עבירות מרמה לבין העבירות בהן הורשע כעת אך בשל הרקע של התכנית. לפיכך, יש לראות באירוע הנדון משום מעורבותו היחידה של הנאשם בעבירת אלימות. בנוסף, איני מוצא לקבל את טיעון ב"כ הנאשם לגבי אפליה בינו לבין אתגר אשר לא נחקר בגין חלקו באירוע, כאשר קשה להשוות בין המעשים בהם הורשע הנאשם למעשה אותו מייחס ב"כ הנאשם לאתגר, בנסיבות שתוארו לעיל (טיעוניו הנוספים של ב"כ הנאשם אשר התייחסו לנסיבות האירוע, נלקחו בחשבון בעת קביעת מתחם הענישה).

בחינת נסיבות כוללות אלה מציבה את עניינו של הנאשם בחלקו הנמוך של מתחם הענישה אולם לא בתחתיתו.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך חודש ימים אשר ירוצה בעבודות שרות, זאת בהתאם לחוות דעת הממונה. בית המשפט הבהיר לנאשם את משמעות אי עמידה בתנאי ריצוי עבודות השרות.
- ב. מאסר למשך 4 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות מסוג כלשהו במשך 3 שנים מהיום.
- ג. פיצוי למתלון, חיים אתגר, בסך 2,500 ₪. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי המתלון תוך 7 ימים.
- ד. קנס בסך 500 ₪.

הפיצוי והקנס ישולמו עד ליום 1.8.22.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח לממונה על עבודות השרות עותק מגזר הדין.

ניתן היום, ח' סיוון תשפ"ב, 7 יוני 2022, במעמד הצדדים.